

ကူးချိုအနုပညာ

တာထွက်ပန်းဝင်...
နောက်ပွဲပြင် နှင့်
ဝတ္ထုဆောင်းပါးများ
ကာတွန်းမြင့်သိန်း

ဝင်းဖေရဲ့ အမှာစာ

ကျွန်တော် ဝင်းဖေပါ။ ပန်းချီရေးတဲ့၊ စာရေးတဲ့၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ ဝင်းဖေပါ။ ဒီစာအုပ်ကို အမှာစာရေးဖို့ ဝင်းဖေ ကိုခိုင်းတော့ ဝင်းဖေ အမှာစာမရေးတတ်ပေမယ့် အလွန်ဝမ်းသာပါတယ်။ သူ့ရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ ဝင်းဖေဟာ အရေး ကြီးသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ အတူတွဲပြီး ပါဝင်ခွင့်ရမှာမို့လို့ပါ။ ဝင်းဖေက ကာတွန်းမြင့်သိန်းကို တော်တော်ကြီး နောက်ကျပြီးမှ လူချင်းတွေ့ကြပြီး ညီအစ်ကို အရင်းတွေလို ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့တာပါ။ ဒီအရင်က စံရွှေမြင့်နဲ့သာ အများကြီး တွေ့ ခဲ့ဖူးတာပါ။ ကာတွန်းမြင့်သိန်းက ဝတ္ထုရေး၊ အရုပ်တွေပါ သူ့ဟာသူ စလယ်ဆုံး ကိုယ်ပိုင်ဟန်နဲ့ သီးခြားရေး တတ် သူပါ။ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူပါဘူး။ လူတွေကလည်း အလွန်ကြိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ကာတွန်း မြင့်သိန်း ဆိုတာကလည်း ဘယ်သူနဲ့မှမတူအောင် ခေတ်တစ်ခေတ်ကို အကျအန ပြဋ္ဌာန်းထား နိုင်ခဲ့သူပါ။ နောက် ရုပ်ပြကာတွန်းခေတ် မှေးမှိန်တာလား၊ သူကိုယ်တိုင်ကပဲ မရေးချင်တော့ တာလား မပြောတတ်ဘဲ စံရွှေမြင့် ဇာတ်လမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားပါတယ်။ စံရွှေမြင့်ပရိသတ်တွေ မျှော်တလင့်လင့်နဲ့ ကျန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခုချိန်ထိ စံရွှေမြင့်ပရိသတ်တချို့ လွမ်းနေကြ သေးတာတွေ ဝင်းဖေ ခဏ ခဏ တွေ့ပါတယ်။ ဝင်းဖေက ကာတွန်းမြင့်သိန်းဟာ ဝတ္ထုတွေကို ရုပ်ပြနဲ့ တွဲပြီးတော့ သာ ရေးတတ်ဖန်တီးတတ်တဲ့သူလို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက စာပေလိုလည်း ရေးသားလာပြန်တဲ့အတွက် ဝင်း ဖေတို့ အလွန်ဝမ်းသာကြိုဆိုကြရပါတယ်။ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သူ့အနုပညာက သူ့ဟန်နဲ့သူ တစ်မူထူးခြားပြီး သားပါ။ ဝင်းဖေ ဝင်ပြီး ဘာမှ ဆားဖြူးနေစရာ မလိုပါဘူး။ ဝင်းဖေက ဒီစာအုပ်ထဲမှာ

ဝင်ပါခွင့်ရဖို့သက်သက်နဲ့ ဒီအ မှာစာကို ရေးတာပါ။ ကိုမြင့်သိန်းကို
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဝင်းဖေပါ။

ဦးဝင်းဖေ

ပန်းချီဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ

*

စာရေးသူမှ စာဖတ်သူသို့

ကဗျာတစ်ပုဒ်၊ စာတစ်အုပ်၏ အမည်ခေါင်းစဉ်မှာ လူတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် လွန်စွာမှ တူပါသည်။ လူတစ်ယောက်တွင် မျက်နှာမှာ ထိုလူ၏ ပြင်ပရုပ်ရည်သွင်ပြင်ကိုပါမက အတွင်း မနောမ ကိုပါ အကြမ်းအားဖြင့် ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။

ထိုလူ(ကျား/မ)၏ ရုပ်ရည်၊ မျက်နှာ လှပချောမွေ့လျှင် လှပနေသလောက်၊ ကြမ်းတမ်း အကျည်းတန်နေလျှင် အကျည်းတန်သလောက် ကြည့်သူ မြင်သူ ဆက်ဆံရလိုသူတို့၏ စိတ်နယ်ပယ် အား ငြိတွယ်လွှမ်းမိုးသွားတတ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကဗျာရေးသူ၊ စာရေးသူတို့သည် မိမိရေးသားပြုစုလိုက်သော ကဗျာနှင့် စာတို့အား ရင်မှဖြစ်သော သမီးသားတို့ကို အမည်နာမပေးကြသည့်နှယ် အထူးတလည် အလေးထားကာ ခေါင်းစဉ်ကို ရွေးချယ်တတ် ကြသည်သာ။

ယခု ကျွန်တော့်စာအုပ်အမည်ကို (တာထွက်ပန်းဝင် နောက်ပွဲပြင်)ဟူ၍ ရွေးချယ် ခေါင်းစဉ် တပ်လိုက် သည်မှာ ဤကျွန်တော့်စာအုပ်ပါ အကြောင်းအရာများအား ဖတ်လိုက်ရပြီး၍ ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် လုံးဝ မဖတ်ရပါဘဲ ဤ စာအုပ်၏ ခေါင်းစဉ်ကို မြင်တွေ့ရရုံမျှဖြင့် ဖြစ်စေ ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ တွေးခေါ်သုံးသပ်မှုအပေါ်တွင် မူတည်ကာ အကျိုး သက်ရောက်မှုကို တွေ့မြင်သိရှိ ခံစားရမည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လူသားတိုင်းသည် သန္ဓေတည်ကာ ခက်မငါးဖြာမှ အဆင့်ဆင့် ခန္ဓာကိုယ် ရရှိလာကြ သည်နှင့် မိခင်၏ ဝမ်းကြာတိုက်တွင်းမှ စကာ ယှဉ်ပြိုင်ကျော်လွှားမှုများကို ရင်ဆိုင်လာကြရသူများ ဖြစ်သည်။ မိမိခန္ဓာ မိမိဘဝအား ကောင်းသော ခံစားမှု၊ ကောင်းသော ဘဝအခြေအနေများသို့ ရောက်ရှိလာကြရန် ထာဝရ (ကြိုးစားနေ)တာထွက် နေကြရသူ၊ ယှဉ်ပြိုင်ကျော်လွှားနေရသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ယခု ကျွန်တော် ပေးထားသော စာအုပ်၏ ခေါင်းစဉ်သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် ရေးထားသော စာစု များ၏ အကြောင်းအရာ ရည်ညွှန်းမှုစေတနာများသည်လည်းကောင်း၊ စာဖတ်ပရိတ်သတ်တို့၏ ဆင်ခြင်သုံးသပ်မှုများ နှင့် ပေါင်းစပ်မိသွားခဲ့သည် ရှိသော် ရရှိလာမည့် အကျိုးရလဒ်မှာ ပညာ၊ သီလ၊ သမာဓိတို့နှင့် ပြီးပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အဆုံးအမ သြဝါဒအား နာကြားရဘိသည့်အလား ကောင်းသော သတိ ကောင်းသော အသိများ စာဖတ်သူအတွက် တိုးတက်မြင့်မားလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

အကယ်၍ (တာထွက် ပန်းဝင် နောက်ပွဲပြင်)ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်ကို စွဲမြဲစွာ မှတ်သားထား ပါလျှင်လည်း မိမိ နေ့စဉ် မလွှဲမရှောင်လုပ်ဆောင်ကြုံတွေ့နေကြရသမျှ ကိစ္စအဝဝတို့ ၏ ကဏ္ဍတွင် သတိသမ္ပဇဉ် ဉာဏ်ယှဉ်နိုင်ကြစေဖို့ လက်တို့ သတိပေးနေမည့် ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု အလား ခွန်အားဖြစ်စေမည်ဟု ယုံကြည်သော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

လူသားတို့သည် လူစဖြစ်လာသည်နှင့်အမျှ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ၊ လေးဖက်သွား ကျောင်းသား အလုပ်သ မား အိမ်ထောင်သည်၊ မိဘ အဘိုးအဘွား စသော ဘဝပေါင်းများစွာတို့၏ အစ အစတိုင်းမှာ တာထွက်ခြင်းများနှင့် သာ စတင်ခဲ့ကြရသည်မဟုတ်ပါလား။

မိမိ ပန်းဝင်(ပန်းတိုင်) ရောက်ရှိကြရမည့် ဘဝသစ်တစ်ခုစီအတွက် အမြဲ

ကြိုတင်ပြင်ဆင် ခဲ့ကြရသည်ပဲ မ ဟုတ်ပါလား။

အလွန်အမင်း အစွမ်းထက်မြက်သော ဆေးစွမ်းကောင်းကြီးတစ်လက် သင်၏ လက်ထဲသို့ ရောက်ရှိကာ ပိုင် ဆိုင်ထားပါစေ၊ သင်သည် ထိုဆေးစွမ်းကောင်းကြီးအား မမှီဝဲ မစားသုံးသေးသမျှ ထိုဆေးစွမ်းကောင်းကြီး၏ အစွမ်းသတ္တိ အကျိုးအာနိသင်ကို တစ်စက် တစ်မှုံစာမျှ သင် ခံစားခွင့် ရမည် မဟုတ်ပါ။

ဆေးအညွန့်ပါအတိုင်း တိကျမှန်ကန်စွာ လိုက်နာစားသုံးမှသာ ထိုဆေး၏ အစွမ်းသတ္တိ အပြည့်အဝအား သင် မုချ ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ “တာထွက် ပန်းဝင် နောက်ပွဲပြင်” စာအုပ်ထဲမှ စာအမြည်း(သင်္ဘောပေါ် ရထားပေါ်တို့၌ လျှက်ဆားသည်က ခရီးသည်များ၏ လက်ထဲသို့ သူ၏ လျှက်ဆားနမူနာ ထည့်သည်ကဲ့သို့)သုံးလေးပုဒ်မျှ ဦးစွာ ဖတ်ကြည့်ဖို့ ညွှန်ပြပါရစေ။

၁။ မိမိအပေါ်တွင် မတရား အနိုင်အထက် အနိုင်ယူ ဆက်ဆံလေ့ရှိသော အထက်လူကြီး အလုပ်ရှင်ဆိုးတို့ လက်အောက်၌ ရောက်ရှိနေ၍ စိတ်ဖိစီးမှုဒဏ် ခံနေရပါသလား။

(စာ-၂၂) အဖေအိမ်က အပြန်မှာ ကို ဖတ်လိုက်ပါ။

၂။ မျက်စိနှစ်လုံး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စိုးထိတ်အားငယ်စိတ်ဖြင့် နိုးထလာရသော၊ လေးလံသည့် ဝန်ထုပ်ဝန် ပိုးကြီးကို ထမ်းရွက်ထားရသည့်နှယ် ခံစားနေရသော ဝဋ်ဒုက္ခဆိုးနှင့် ကင်းဝေးလိုပါသလား။ (စာ-၂၉) အသက်ကြီး လာရင် မကောင်းဘူး ကို ဖတ်ထားပါ။

၃။ ရွှင်မြူးတက်ကြွ အေးမြချိုသာ ရသစုံစွာသော ဂီတသံစဉ်ကလေးများ မြိုင်ဆိုင်စွာ တီးခတ်နိုင်ဖို့၊ မှန်စီ ရွှေချ ဆိုင်းဝိုင်းကြီးတွင် ပြည့်စုံစွာ ပါရှိနေရမည့် (ဗုံ) ပတ်လုံးကလေးများ ထာဝရ ရှိနေကြသလို၊ ကြိုးတပ် တူရိယာ များတွင် ပါရှိရမည့်

ကြိုးကလေးများ အစီအရီ ရှိနေကြသလို...

သင့်ဘဝ သင့်ဝန်းကျင် ထာဝရ အေးချမ်းသာယာလှပနေစေဖို့
သင့်အပါးတွင် မိတ်ကောင်းဆွေမွန်များ ထာဝရ ဝန်းရံတည်ရှိနေချင်ပါသလား။
(စာ-၃၆) ကိုယ့်မျက်စိကိုသာ ဦးစွာ မျက်စဉ်းခတ်ပါ ကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ အထက်ပါ
သုံးမျိုးစလုံးကို ရရှိခံစားလိုပါလျှင် (စာ-၄၂) လူညာကြီးကို သတိထား ကိုသာ
ဖတ်ကြပါခင်ဗျား။

ကာတွန်းမြင့်သိန်း

*

ကိုမျိုး(မြန်မာစာ)၏ အမှာ

မတန်မရာတော့ ရေးမိပြန်ပါပြီ။ ဒီအချိန်ထိ ဘဝမှာ ချန်ရစ်၊

ကျန်ရစ်မယ့်စာတွေ မရေးနိုင်ခဲ့သေးဘဲ နိုင်ငံကျော် ပြည်သူချစ် ကာတွန်းပညာရှင်
စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးရဲ့ စာအုပ်အတွက် အမှတ်တရစာလေး ဝင်ရေးတယ် ဆိုတာ
တော်တန်ရုံနည်းတဲ့ အရှက်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ဆိုနိုင်မှာ။ ဒီလိုအရှက်ကို
ဘေးဖယ်ထားဖို့ ခွန်အား တစ်ရပ်တော့ ကောင်းကောင်းကြီးရှိနေမှာ သေချာတယ်လို့
နားကြီး၊ မျက်စိကြီးတဲ့ ပရိသတ်တွေ ခံစားတွေးဆနေ နိုင်လောက်မယ်လို့လည်း
ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့ တွေးနေမိပြန်ပါသေးတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့-ကာတွန်း မြင့်သိန်း
သမက်မို့ ကာတွန်းမြင့်သိန်းအကြောင်း အတွင်းသိ အပြင်သိပြီး ရေးနိုင်တာ
“ဒါအမှန်တရား” အဲဒီ အမှန်တရားနဲ့ အရှက်ကို ခေတ္တတွန်းဖယ်လို့ မြင်မိသမျှ
အမြင်လေး ဖျစ်ညှစ်ရေးရတာ မို့ “ကျွန်တော်သိတဲ့ ကာတွန်းမြင့်သိန်း” အကြောင်း
က...

“ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က စံရွှေမြင့် ကာတွန်းဇာတ်လမ်းတွေကို ချစ်ပြီး
ရေးသူ ကာတွန်း မြင့်သိန်းဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် ကို မမြင်ဖူးဘဲ လေးစားချစ်ခင်တယ်၊
စာနယ်ဇင်းလောကထဲ ရောက်ချိန်ထိ ကာတွန်းမြင့်သိန်းကို လူချင်း မတွေ့ဖူး
သေးဘဲ လူပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်း ကြားသိရသမျှနဲ့ လေးစားချစ်ခင်ရတယ်။ နောက်တော့
“နော်ကူးမ” (ကာတွန်းဇာတ် ကောင်မဟုတ်တဲ့ လူသားစင်စစ်၊ ကာတွန်းမြင့်သိန်းရဲ့
သမီးဦး၊ စာရေးဆရာမ ရည်မွန် (ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်)ကို ချစ်ပြီး
ကာတွန်းမြင့်သိန်းကို လူချင်းအနီးကပ်တွေ့ဆုံရကာ ပိုမို
လေးစားချစ်ခင်လာခဲ့ရတယ်။ ချစ်ရုံမျှနဲ့တော့ ပရိသတ်ထက် ကျွန်တော်က

ကာတွန်းမြင့်သိန်း အကြောင်း ပိုသိနိုင် ရေးနိုင် ပြောပြနိုင်မှာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ စာနယ်ဇင်းသမားအမြင်နဲ့ ပေါင်းစပ်မြင်ကြည့်ပြီး ပြောနိုင်တာက ကျွန်တော်တို့ စာပေပုံသေနည်း တစ်ရပ်မှာ စုတုပြု ဆိုတာ ရှိရဲ့မဟုတ်လား။ အဲဒီ စုတုပြု စံနှင့် နှိုင်းရင်တော့ အဖေဆရာ ကာတွန်းမြင့်သိန်းဟာ လူ့သဘာဝတရားကို အလယ်ရော ဘေးရော ထက်အောက်မကျန် နဲ့နဲ့စပ်စပ် အသေးစိတ်ကြည့်ရှု ရေးသားတတ်သူဖြစ်တာ၊ သူ့စာတွေ က လူထဲက လူ့ဘဝစရိုက်သဏ္ဌာန် အစစ်တွေကို ရှာဖွေ “ပြုစု” ထား၊ လူထဲက လူတွေရဲ့ သွင်ပြင်လက္ခဏာ အစစ်တွေကို ရှုမြင်ကာ “သုံးသပ်” ထား၊ လူထဲက လူတွေရဲ့ ဖြစ်အင် အစစ်တွေကို “စုယူ” ထားသမျှကနေစော ကြောသုံးသပ် “ပြုလုပ်” ရေးသားလိုက်တဲ့ စာတွေဖြစ်လို့ ပရိသတ် လက်ဖျားက မချနိုင်လောက်အောင် ရှိလေ့ရှိ တတ်ခဲ့တာ တကယ်ဆို အံ့ဩစရာမဟုတ်ပေမယ့် လှပတဲ့ စာပေသမိုင်းကို ကိုယ်တိုင်တည်ဆောက် ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး ကာတွန်းခေတ်တစ်ခေတ်ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကာတွန်းဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါကြောင်း ကျွန်တော် ချစ် တဲ့စိတ်နဲ့ မြင်သိမိကြောင်းပါခင်ဗျား...

ကိုမျိုး(မြန်မာစာ)

အယ်ဒီတာချုပ်

ပေါ်ပြူလာစာပေ အနုပညာဂျာနယ်

*

သား၏ အမြင်

ဖေဖေသည် အလွန် အစအနောက်သန်သူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တို့ဖေဖေ ကာတွန်းဆရာ ဖြစ်လာတာ ဟုပင် ကျွန်တော် ယူဆခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ဖေဖေက သူ၏ စာအုပ်တွင် ကျွန်တော့်အား အမှာစာရေးပေးပါဟု ပြောလေသောအခါ ကျွန်တော် နှုတ်မှ မဖြေမိ၊ ပြီးစိစိ ရယ်ကျဲကျဲ “နောက်မနေပါနဲ့ ဖေဖေရယ်” ဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် သာ တုံ့ပြန်မိသည်။ ဖေဖေ စိတ်ရှည်ဟန် မတူပါ။

“ငါ ဖြစ်ချင်တာ ငါ လိုချင်တာက ဟိုခေတ်က လူကြီး လူကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကနေ မင်းတို့ခေတ် သား သမီးအရွယ်တွေထိ ငါ့အပေါ် မြင်တဲ့ အမြင်ကို အဓိက လိုချင်လို့ ငါ့သားဖြစ်တဲ့ မင်းကို တမင် ရေးခိုင်းတာ။

တခြား ငါ့သားအရွယ်တွေကို ရေးခိုင်းလိုက်ရင် သူတို့တွေက ခုချိန်မှာ ငါ့ထက် အများကြီး အောင်မြင်နေ ကြသူတွေ ဖြစ်နေတော့ စာဖတ်သူတွေ ရင်ထဲမှာ အမှာစာရေးသူကို ငါ့သားအရွယ် လူငယ်ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ရောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။

စာပေနယ်မှာ ငါ ကြည်ညိုလေးစားရသူတွေ အများကြီး၊ ငါကသာ ပူဆာလို့က ငါ့ကို အမှာစာ ရေးပေးကြ မှာပါပဲ။ ဒီထဲကမှ ဦးဝင်းဖေကို ရွေးရတာ က ညီအစ်ကို သွေးသားလို ခင်တာရယ်၊ ဦးဝင်းဖေရဲ့ စိတ်ရင်းကို သိနေ တာရယ်ကြောင့် ရေးခိုင်းတာ။ နို့မဟုတ်ရင် လူကြီးတွေနဲ့ မင်းတို့လို လူငယ်တွေကို ငါ့အမှာစာ ကဏ္ဍမှာ တူတူ ထည့်လိုက်တော့ ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ကိုရင်လေးကို ဆွမ်းတစ်စားပွဲတည်းမှာ တူတူဆွမ်းကပ်သလို ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ဦးဝင်းဖေက နားလည်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းလို ရုပ်ပြစာအုပ် ၁၆ အုပ်နဲ့ လုံးချင်း ၀တ္ထုနှစ်အုပ်သာ

ရေးဖူးတဲ့သားကို ရေးခိုင်းတာ။ ငါ့ကို အဖေတစ်ယောက်လို့ လုံးဝမမြင်ဘဲ မင်း
မြင်တွေ့ခံစားမိတဲ့ အတိုင်း ရေး။

ဖေဖေစကားထဲတွင် ဘာ ဦးဝင်းဖေ ပါဝင်လာသောအခါ ဦးစွာ
ပြေးအမှတ်ရလိုက်သော ဖြစ်ရပ်ကလေး မှာ...

ဖေဖေ စံရွှေမြင့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အောင်မြင်စဉ်ကာလမှာပါ။
စံရွှေမြင့်အတု စာအုပ်ထွက်ရှိလာသည်။ ထိုစာအုပ် အတု၏ ကြော်ငြာစာသား
စကားလုံး သုံးနှုန်းထားသည်မှာ (အကြံတူ နောက်လူ သာစမြဲ)ဟူ၍ ဖြစ်ပါ သည်။

သည် (အကြံတူ နောက်လူ သာစမြဲ) စကားလုံးကို ဖတ်ကာ ဖေဖေ
မခံမရပ်နိုင် ဒေါသဖြစ်သည်။ ပေါက်ကွဲ ပါသည်။

“တောက်...အကြံတူ နောက်လူ သာစမြဲဆိုတဲ့ စကား သင်းတို့မို့
သုံးရက်တယ်၊ သာပြီ ကျောပြီလို့ ဘာကို ကြည့် ဘာခံယူချက်နဲ့
ပြောထွက်ရဲကြတာလဲ၊ ကျောလည်း ပိုးကြသေး၊ လျှောလည်း ချရဲသေးတယ်၊
မင်းတို့ထက် ရင့်ရင့်သီးသီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီး ဆဲပြရသေးတာပေါ့ကွာ၊ အတော်ပဲ
ဒီလအတွက် ဇာတ်လမ်းရပြီ”

အိမ်နီးချင်းဖြစ်ကြလို့ ဘာ ဦးဝင်းဖေ အိမ်ကို လာလည်သောအချိန်နှင့်
တိုက်ဆိုင်ကာ ဘာ ဦးဝင်းဖေက ဖေဖေဒေါသကို ပြောရာ ပြောကြောင်း
ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ စကားလှလှဖြင့် နှစ်သိမ့်ပါသည်။

“ခုတ်ရာတခြား၊ ရှာရာ တခြား ဖြစ်ပါ့မယ်၊ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊
ကလေးတွေမှာ နေရာ ရှားတယ်၊ ထုတ်ဝေသူဆန္ဒ လိုက်ပြီး ငွေကြေးအတွက်
ရေးပေး ဆွဲပေးကြရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ထိုလတွင် စံရွှေမြင့်အတုနှင့်ပတ်သက်၍ ဖေဖေ ဆွဲလိုက်သော
စံရွှေမြင့်စာအုပ် ထွက်လာသောအခါ စာ အုပ်ထွက်ထွက်ခြင်း ဖေဖေထံသို့
ရောက်လာသူမှာ စံရွှေမြင့်အတုဆွဲသော ပန်းချီဆရာလေး ဖြစ်ပါသည်။ (အကြံ တူ

နောက်လူသာစမြဲ) စကားလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ လုံးဝ မသိရကြောင်းနှင့် နောက်ကို ထုတ်ဝေသူခိုင်းသမျှ သူ မရေးတော့ပါ။ အတုအယောင်လည်း မရေးတော့ပါဟုဆိုကာ ဖေဖေအား ရိုကျိုးစွာ ဦးချကန်တော့သွားရှာပါသည်။

ထိုလက ဖေဖေ ရေးလိုက်သော ဇာတ်လမ်းကလေးမှာ စံရွှေမြင့်သည် ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း ရေးသော ကာတွန်း ဆရာပါ။ သူ့ထံသို့ လူငယ်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး မှီခိုနေထိုင်သည်။ ရုပ်ပြပညာ သင်ကြားရသည်။ ဇာတ် ပေါင်းသော် ထိုလူငယ်လေးသည် စံရွှေမြင့်၏ သား ဖြစ်နေသည်။

ထိုဇာတ်လမ်း ထွက်လာသောအခါ ဘာ ဦးဝင်းဖေသည် တသောသော ရယ်မောလျက် ခုမှ စိတ်အေးရ ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည့် စကားမှာ...

“တော်သေးတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဖြင့် ခင်ဗျားနေရာကလည်း ကိုယ်ချင်းစာ ဟိုကလေးဘဝ ကိုလည်း နားလည် နေလို့ သနား၊ ကြားကနေ ဒီလူ ဒေါသနဲ့ လွန်လွန်ကျံကျံတွေ ရေးမှဖြင့် ဒုက္ခလို့ စိတ်ပူနေတာ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ... ခင်ဗျားက ပရိသတ်ရင်ထဲ စွဲပြီး သနားသွားအောင် ဆွေးသွားအောင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲတတ်သားပဲ-ဟဲဟဲဟဲ”

ဒုတိယရေးလိုသော စကားများကို အမှတ်ရလာပြန်ပါပြီ။ ခုတလောတွင် ဖေဖေ မကြာ မကြာ ပြောနေ တတ်သော စကားများဖြစ်ပါသည်။

“လူတွေဟာ အသက်ရလာရင် သေခါနီး ရင် ဆိုပါတော့လေ၊ ဆန္ဒတွေ ဖြစ်တတ်ကြတယ်။ ငါ မသေခင် ဘာတွေ လုပ်သွားရမလဲဆိုတဲ့ အတွေးတွေပေါ့။ လူသားများအတွက် ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုး ကိုယ့်မိသားစု အတွက်ဆိုတဲ့ မိမိနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ အခြေအနေ တွေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ဆန္ဒအမျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာ တတ်ကြတယ်။

ဖေဖေဆန္ဒကတော့ ဖေဖေဘဝအစ လူဖြစ်စမှာ အလွယ်ကလေးတွေကို အခက်အခဲကြီး တွေထင်၊ မကြောက်သင့် မလန့်သင့်တဲ့ အရာတွေကို

အထင်တွေကြီးပြီး ကြောက်ခဲ့ ရဲ့။ အလွဲလွဲအချော်ချော် အတွေးမှား၊
အမြင်မှားတွေရဲ့ နောက်လိုက်။ မနှစ်ခြိုက် မမွေ့လျော်သင့်တဲ့
အနေအထားလောက်နဲ့ နှစ်ခြိုက်မွေ့လျော်၊ အမှန်တ ရားတွေကို ပစ်ပယ်၊
အမှားတွေနဲ့ ဖက်တွယ် ကျေနပ်။

ဦးစွာပထမ ကျင့်ကြံလိုက်နာရမယ့် ကိစ္စအပင်ကို ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါ
ထလုပ်လုပ် ရလိမ့်မယ်အထင်နဲ့ ချောင်ထိုးထားခဲ့။ အချိန်နှောင်း အရွယ်လွန်မှ
သိလာ မြင်လာ နောင်တတွေ ရ။

အဲဒီ လို အဖြစ်မျိုးတွေကို ဖေဖေသားတွေ၊ သမီးတွေနဲ့ လူငယ်တိုင်းကို
မကြုံစေချင်ဘူး။

ထိုစကားများကို ဖေဖေ မကြာ မကြာ ပြောတတ်နေသည်။ ဖေဖေစကား
အချုပ်ထဲမှ ကျွန်တော် နားစွဲ မှတ် သားထားသော စကားသည်...။

“ကြောက်တဲ့စိတ်ထားကို မကြောက်အောင် ပြုပြင်ဖန်တီးထားတာဟာ
ကြိုးစားခြင်းပဲ၊ ရုန်းကန်ခြင်းပဲ၊ အောင်မြင်ခြင်း ပန်းတိုင်ဆီကို
အရောက်လှမ်းချီနေတဲ့ ခြေလှမ်းသစ်တွေပဲ”

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ကို အမှာစာ ရေးခိုင်းခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ
အသိထဲသို့ ထိုထိုသော စကားများ ပြန်လည်ရောက်ရှိကြသောအခါ
အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်တော်၏ မျက်နှာ ပေါ်သို့ အေးစက်သော ရေတစ်ခွက်ဖြင့်
ဖျန်းပက်ခံလိုက်ရသည့်အလား ကျွန်တော် မျက်စိ ကျယ်ကာ နိုးထလာမိရပါလေပြီ။
ဖေဖေ၏ (တာထွက် ပန်းဝင် နောက်ပွဲပြင်) စာအုပ်ကို ဖတ်မိကြ၍ လူငယ်များ
ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ခံစားကြရပါလျှင် ဖေဖေ၏ စာအုပ်သည် အိပ် ပျော်နေသော
လူငယ်များအား လှုပ်နှိုးသော လက်တစ်ချောင်း ဖြစ်လာကောင်း၏ ဟူ၍
ကိုယ့်အဖေ၏ စာအုပ်အ တွက် ထင်မြင်ချက်ပေးခွင့်ပြုစေချင်ပါသည်။

မောင်ဇင်မြင့်သိန်း

တာထွက် ပန်းဝင် . . . နောက်ပွဲပြင်

သည်ခေါင်းစဉ်သည် ယခုရေးမည့်အကြောင်းအရာ
အနက်အဓိပ္ပာယ်အထွေထွေကို ဖော်ပြ နေပြီဟု ထင်သည်။

လူ့ဘဝ ရရှိလာသည်နှင့် သင်သည်(လောကဓံ)တည်းဟူသော
ပြိုင်ဘက်ကြီးနှင့် သင့်တစ်ဘဝတာ အတွင်းတွင် အထပ်ထပ် အကြိမ်ကြိမ်
အရေအတွက် အကန့်အသတ်မရှိ၊ သူနိုင် ငါနိုင် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်
မှာ မူချ။

ဥပမာစံထားကာ လောကီနယ်ပယ်တွင်းဝယ် ကျင်းပ
ယှဉ်ပြိုင်လေ့ရှိသော ယှဉ်ပြိုင်ပွဲအများ အပြားထဲမှ တာတိုပြေးပွဲလေးတစ်ခုကို
သင့်စိတ်ထဲမှာ မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်ပါ။

တာထွက်. . .တာလွှတ်စည်းပေါ်တွင် ဦးစွာ တာထွက်နိုင်ရေး မိမိ၏
အာရုံစွမ်းအား ဟူသမျှကို အမိအရစု စည်းကာ အသင့်အနေအထားဖြင့် တာလွှတ်
အချက်ပေးသံကို နားစွင့်နေမည်။

“ဒိုင်း”ခနဲ တာလွှတ်အချက်ပေးသံ ကြားသည်နှင့် ပန်းဝင်ရန်
ဆန္ဒမှတစ်ပါး ဘာအာရုံကိုမှ မထားရှိ၊ အကပ် ငြိမ်ခံလို့ ပန်းဝင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဟုတ်ပြီ. . .သင်သည် သည်ကနေ၊ သည်အချိန်၊ သည်ပွဲတွင် ဗိုလ်စွဲကာ
(အောင်နိုင်သူ) အောင်ပွဲဆင်နိုင် သွားခဲ့ပါပြီ. . .တဲ့။

မေးပါရစေ. . .သင့်တစ်ဘဝတာ. . .တစ်သက်စာ ဖူလုံသွားပါပြီလား။
ပြီးပြည့်စုံ သွားပါပြီ လား။

တာတိုပြေးပွဲလေးထက် မြင့်သည်ထက်မြင့်

ခက်သည်ထက်ခက်ခဲစွာသော အသစ် အသစ်သော ပြိုင်ပွဲ ပေါင်းများစွာသည် သင့်အား မက်လုံးပေါင်းများစွာတို့နှင့် မြူဆွယ်ညှို့ယူ နေကြဦးမည် ဖြစ်သလို။

သင် လုံးဝ ရင်မဆိုင်လို မယှဉ်ပြိုင်လိုသော ပြိုင်ပွဲများကလည်း သင့်အား လွှဲရှောင်မရသော စိန်ခေါ်မှု သင့် ဂုဏ်သိက္ခာ မကျဆင်းရေးအတွက်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်တွေနှင့် သင်သည် မပြီးဆုံးနိုင်သော ပြိုင်ပွဲတွေ အသေ ကျေကို ဆက်လက် ဆင်နွှဲနေရဦးမည်မဟုတ်ပါလား။

သည်သို့ဆိုလျှင်၊ သင် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်ဆုံးသော အလုပ်သည် အောင်ပွဲအဆင့်ဆင့်ကို ဆက်လက် ရယူရန်အတွက် သင်ရင်ဆိုင်ရမည့် နောက်ပွဲအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားရန်ပင် မဟုတ်ပါလား။

ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်လာရဦးမည့် နောက်ပွဲအတွက် အမြဲပြင်ဆင်နေပါ။

လူသားတိုင်းအမိဝမ်းမှ ကျွတ်သည့် အချိန်မှစ၍ အသစ်သစ်သော အထိအတွေ့တို့နှင့် အမျိုးမျိုးယှဉ်ပြိုင် လွန်မြောက်ခဲ့ကြရသည်။ အသံကို ဦးစွာ အငိုဖြင့် စဖွင့်၊ အမြင်အာရုံကို ထပ်ဆင့် ကြိုးစား။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖို့ မိမိဝမ်းဗိုက်က ဆာပေးရှာပြန်သည်။ သည်အခါမှာ လက်ကိုစုပ် ခြေကိုလှုပ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်တော့သည်။ ယက်ကန် ယက်ကန် လှုပ်ရှားပြန်ရာ အနီးနှင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် အထုပ်အစည်းခံရရင်း ရက်မှ လများ တိုင်ခဲ့သည်။ မှောက်ခြင်း၊ လှန်ခြင်း၊ စောင်းခြင်း၊ ထိုင်ခြင်းများအထိ ရောက်ရှိခဲ့သော်လည်း အားထုတ်ခြင်းများကို ရပ်မထား... လေးဖက်တွားသွားသည်၊ အလဲလဲ အပြိုပြိုကြားမှ ကုန်းထပြန်သည်။ မိသားစုများက တွန်းအားပေး ကြသည်။

“ရပ်နိုင်ပေ့...ရပ်နိုင်ပေ့၊ ဟေ့...ချို့မိုင်မိုင် ချို့မိုင်မိုင်”

ကတတ်၊ ခုန်တတ်၊ အော်ဟစ်မြူးထူးနိုင်လာတော့ ဖေဖေ မေမေ စတဲ့ အခေါ်အဝေါ်များနဲ့ ဘာသာစကား များကို သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ကြရပြန်သည်။

စကားပြောရေးဆိုရေးတွင် ကျွမ်းကျင်ပြန်တော့ ဖတ်ရေး မှတ်ရေး အတွက် စာတတ်မြောက်ရေးဘက် လှည့်ကြရပြန်သည်။ စာဖတ်စာရေးတတ်မှ အသက်မွေး ပညာရပ်တို့ သင်ယူ နိုင်မည်။ ပညာတတ်မှ ဝမ်းရေးကို ရှာဖွေနိုင်မည်။ ဝမ်းရေး ရှာဖွေနိုင်သော် ဘဝအဖော်ဆိုတာက သမိုင်းပေးတာဝန် အရ မျိုးဆက်ပြန့်ပွားရေးအတွက် မရှိမဖြစ် “အချစ်” စိတ်များကလည်း သဘာဝအရပေါက်ဖွား လာကြသည်။

လူမှုဆက်ဆံရေး ဘာသာစကားနှင့် အတတ်ပညာများ အပိုင်းတွင် သင်ကြားမှုတွေ စွက်ဖက်နေသော် လည်း အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စများတွင်မူ ဆရာမကူ ကျောင်းထားဖို့လည်းမပူရ၊ မိမိတို့ စိတ်ဆန္ဒခံစားမှုများအရ အလိုလို တတ်မြောက်ကြသည်သာ။

သို့ရာတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာ အလိုအရဆိုရလျှင် ရှေးဘဝမှ ကောင်းမှု မကောင်းမှု (ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်) ရှေးရှေးဘဝရေစက်တို့ကို အကြောင်းပြုလာကာ သံသရာတွင် သုခိတ၊ ဒုက္ခိတ ဘဝတွေမျိုးစုံ ခန္ဓာသစ် အဖုံဖုံဖြင့် (ပြည့်စုံမှု၊ မပြည့်စုံမှု) ခံစား စံစားကျင်လည်ကြရသည်ဟု လက်ခံ ယုံကြည်ကြသည်။

သည်သို့ဆိုလျှင်လည်း မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက် မပြုနိုင်ကြမီ သံသရာခရီး တစ်လျှောက် ကပ်ကမ္ဘာတွေ အသေချေအနန္တ တစ်ဘဝပြီး တစ်ဘဝ ထပ်ခါတလဲလဲ ယှဉ်ပြိုင် ပန်းဝင်ရင်း ကျင်လည်နေကြရမည်ပဲ မဟုတ် ပါလား။

သင်သည် ယခုဘဝတွင် (ဗုဒ္ဓဘာသာအယူအရ) ရှေးဘဝအတိတ်ကံကြောင့်ပဲဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် သတိ၊ ဉာဏ်ပညာ၊ ဇွဲလုံ့လကို ထိရောက်စွာ အသုံးပြုနိုင်စွမ်းရှိခဲ့လို့ပဲဖြစ်စေ၊ လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန် ကာလ (ပြိုင်ပွဲ) ကြီးတွင် အောင်ပွဲဆင် ပန်းဝင်လှနေသည်ဆိုပါစို့။

သင်ယခု မည်သည့်သက်တမ်း မည်သည့်အရွယ်တွင် ရောက်ရှိနေပါသလဲ။ သင်၏ အနာဂတ်ခရီး ပြီးဆုံးပြီဟု မှတ်ယူပါသလား။

ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး တတိယအရွယ်သို့ ရောက်နေသည့်တိုင် သင်နှင့်သက်ဆိုင်နေသော ပြိုင်ပွဲကြီးငယ်တို့က သင့်အား တန်းစီစောင့်စား နေကြပါသည်။ သင်သည်ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်နေလျှင် နောင်တမလွန် အတွက် သင်ဘာတွေ ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီလဲ။ အနာဂတ်အချိန်ကာလ အနာဂတ်ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်လိုပါလျှင် အရာရာကို အမှန်မြင်အောင်ကြည့်၊ အမှန်သိအောင်တွေးပါ။

မကြည့်ကမမြင်၊ မတွေးက မသိ၊ ကြာကြာတွေးမှ များများသိ၊ မှန်မှန်မြင်ပါသည်။ ခါးဝတ်ပုဆိုးပမာ မြဲမြံစွာ ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စောင့်ထိန်းအပ်သော ငါးပါးသီလကိုပင် ဝတ်ကျေ တန်းကျေ ရွတ်ဆိုကြည့်၊ စာရွက်ပေါ် ချရေးပြီးဖတ် ကြည့်ပါ။ သင့်ရင်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မိပါသလား။

သူ့အသက်မသတ်ရ၊ သူ့ဥစ္စာမခိုးရ၊ သူတစ်ပါးသားမယား မကျူးလွန် မပြစ်မှားရ၊ လိမ်ညာ မပြောဆိုရ၊ မူးယစ်စေသော အရက်သေစာ မသောက်ရ။ ထိုငါးပါးသီလအား...

အလေးအနက်မထား ပေါ့ပေါ့တန်တန် ဖတ်သွားပါက စာကြောင်း ဆုံးသွားသည်အထိ ဘာဆင်ခြင်တုံတရား ဘာစာနာမှုကိုမှ ရရှိခံစားမိလာမှာ မဟုတ်ပါ။ သည်လိုမဟုတ်ပါဘဲ ရင်ထဲတွင် စာနာစိတ်လေးနှင့် တွေးဖတ် ကြည့်ပါ။ ပထမဖတ်စဉ်ကထက် လေးနက်မှုလေး ရှိလာလိမ့်မည်။

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဘယ်ကောင်းမှာလဲ” ဆိုတဲ့ အသိလေးလောက် တွေးမိလာပါလိမ့်မည်။ သည်စာကြောင်း ကိုပဲ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မိမိရဲ့စိတ်သန္တာန်မှာ ပီပီပြင်ပြင် ထင်လာမြင်လာ အောင်တွေး၊ မိမိ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အနှိပ်စက် အညှင်းပန်းခံ ဒဏ်ရာအနာ တရတွေနဲ့ ဝေဒနာဆိုးဆိုးရွားရွား မချိမဆုံးခံနေရစဉ်၊ ဓားလုံလက်နက်တွေ ကြားမှာ သွေးသံရဲရဲ ဘဝကမှ မိမိမြတ်နိုးတွယ်တာရသော မိသားစုကြီးနှင့် ရာသက်ပန် ခွဲခွာသွားရတော့မည့်အဖြစ် တွေ့ကို ပီပီပြင်ပြင် တွေးကြည့်လိုက်ပါ။

မည်မျှတုန်လှုပ်သွားမည်နည်း။ မြင်အောင်ကြည့်မှ သိပါမည်။

မြင်အောင်ကြည့် သိအောင်တွေးခြင်းသည် ဆိုးကျိုးကို နည်းပြီးရင်း နည်းစေကာ၊ ကောင်းကျိုးကို ပွားပြီး ရင်း ပွားစေပါသည်။

အကြောင်းအရာတစ်ခုအပေါ်တွင် တွေးထင်ယူဆထားသော အတွေးအယူအဆများသည်၊ အချိန်ကာလ၊ အရွယ်ရင့်ကျက်လာမှုအပေါ်တွင်တည်ကာ ပြောင်းလဲနေပါသည်။

(တောတိုးရင် ပုဆိုးစုတ်တယ်) ဆိုသည့် ကျွန်တော့်အဖေ၏ ဆုံးမစကားလေးနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုယ်တွေ့အမြင်လေးကို သာဓကပြလိုသည်။

ကျွန်တော်၏ အသက် ၉ နှစ်၊ ၁၀ နှစ်အရွယ်တွင် ကျွန်တော်သည် လောက်လေးခွ တစ်ချောင်းနှင့် (နယ်ခလေ့စရိုက်အရ) ငှက်ကလေး၊ အကောင်ပလောင်လေး များအား အသိတရားမဲ့စွာ ဆော့ကစားပစ်ခတ်တတ်သော အရွယ်၊ စဉ်းစားဆင်ခြင် ဉာဏ်နည်းသော အရွယ်ဖြစ်သည်။

ထိုအရွယ်တွင် (တောတိုးရင် ပုဆိုးစုတ်တယ်) ဆိုသည့် အဖေ၏ ဆုံးမစကားကို ပထမဆုံး စတင် ကြားနာ ခဲ့ရသည်။ အဖေက သားများကို ဆုံးမသည်မို့ အခြားခြားသော ရည်ညွှန်းမှုတွေ ပါနေမှာသေချာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အရွယ် ကျွန်တော့်အတွေးတွင် ကျွန်တော် ရင်းနှီးနေသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မှီတည် မြင်ယောင်လာ သည့် မြင်ကွင်းသည်ကား...

ဆူးပင်ချုံပုတ်တို့ဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော တောထဲသို့ တိုးဝင်လျှင် မိမိဝတ်ဆင် ထားသော ပုဆိုးလေးအား ဆူးခက်များ ငြိ၍ ပုဆိုးစုတ်ရလေသော မြင်ကွင်းကိုသာ ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာခဲ့ တော့သည်။ အရှုံးတော့မရှိ။ ကျွန်တော် တောချုံအုံကြား ငှက်ပစ်သွားသော် ပုဆိုးမစုတ်ရအောင်တော့ဖြင့် သတိနှင့် ဆင်ခြင်လှုပ်ရှားတတ်ခဲ့သည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော် အသက် ၂၀ ကျော်လာသောအခါ

ကာတွန်းဆွဲပါသည်။ ရန်ကုန်တွင် မလည်မဝယ် လှုပ်ရှားရင်း ကျွန်တော့်ဘဝတွင်
မမေ့နိုင်သောကျေးဇူးရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ရသော လျှို့ဝှက်သည်းဖို မဂ္ဂဇင်း ပိုင်ရှင်
ဦးခင်ကျော်နှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသည်။ ဦးခင်ကျော် နှင့် ဧည့်သည်များ (စာရေးဆရာ)ကို
သန်လျင်တွင် ဧည့်ခံပြုစု သည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်း ၏ အကျိုးကြောင့်
ရန်ကုန်ကန်တော်ကလေး(၁၀၁)လမ်းတွင်ရှိသော ဦးခင်ကျော် ၏ အခန်းတွင်
စာပေတိုက်ဖွင့်ခွင့်ရကာ စံရွှေမြင့်စာအုပ်များ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့သည်။ စံရွှေမြင့်
ရုပ်ပြဇာတ်လမ်း များ အောင်မြင်ကာ ရုပ်ရှင်ကား အမြောက်အမြား ရိုက်ရသည်။
ကျွန်တော် သန်လျင်မှ ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။ ဘောက်ထော်တွင်
အိမ်ဝယ်ကာ (ဦးခင်တင့်) နှင့်ပူးပေါင်း၍ စံရွှေမြင့်ရုပ်ရှင်(လေးခင်ခင်)
ကိုယ်ပိုင်ထုတ်လုပ်သူအ ဖြစ် စမ်းသပ်ခွင့်ရလာသည်။

“တောတိုးရင် ပုဆိုးစုတ်တယ်” ဆိုသည့် အဖေ၏ ဆိုဆုံးမစကား
အနက်မိပ္ပာယ်သည် ကျွန်တော်၏ အ တွေးနယ်အသိစိတ်တွင်
အမြင်ပြောင်းလာရပြန်ပါပြီ။

တောဆိုသည်မှာ သစ်ပင်၊ ချုံနွယ်၊ ဆူးခက်၊ ဆူးပင်တို့နှင့်
ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသောတော မဟုတ်တော့ပါ။ (တောဆိုသည်မှာ စီးပွားရေး၊
ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေးမဖွံ့ဖြိုး မတိုးတက်သော အရပ်ဒေသသည် တောဖြစ်၏) မဖွံ့
ဖြိုး၊ မတိုးတက်၊ အမြင်မကျယ် မျက်စိမပွင့်ရာ အရပ်တွင် (တိုး)
ကျောက်ချနေထိုင်ပါက မိမိ၏ ကိုယ်ရည်ကိုယ် သွေးပါ ညံ့ဖျင်းကာ မိမိဘဝ (ပုဆိုး)
ဟောင်းနွမ်းမှေးမှိန် (စုတ်)ချာလာလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြို့ တက်၍
အခြေချဖြစ်ခဲ့သည်။ လူချမ်းသာကြီးမဖြစ်စေကာမူ လူစဉ်မီသောဘဝတစ်ခု
လူတန်းစေ့နေနိုင်သော မိသား စုတစ်ခုကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ (တောတိုးရင်
ပုဆိုးစုတ်တယ်) ဆိုသည့် အဖေ၏ ဆုံးမစကားသည် သာမန်အတွေး၊
သာမန်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျှင် စာသားအဖွဲ့အနွဲ့၊ အမွှန်းအပြောက်များမပါ၊
ကာရံမပါလို့ စာကဗျာရယ်လို့လည်း မဆိုသာ၊ ခန့်ခန့်ညားညား

အလေးထားထိုက်စွာသော ပါဠိများလည်း နတ္ထိ၊ ပကတိ အရပ်စကားသက်သက် မျှသာ ဖြစ်သည်။

သည်ကနေ ကျွန်တော့်အသက် ၇၀ ကျော်ခဲ့ပြီ။ သည် (တောတိုးရင် ပုဆိုးစုတ်တယ်) ဆိုသော စကားအ နက်အမိဗွယ်ကို ပြန်ကြည့်ကာ ပြန်တွေးသည်။ သည်စာသား၊ သည်စကားကို ပဲပြန်တွေးပါသည်။

ပုဆိုးမစုတ်ရအောင် ကျွန်တော် ဘယ်တော့ကို (မတိုး)ဘဲ ရှောင်ရမှာပါလဲ။ တောဆိုတာက ဘာလဲ၊ ပုဆိုး ဆိုတာက ဘာလဲ၊ သည်တစ်ခါအကြည့်၊ သည်တစ်ခါအတွေးတွင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာ သိလာရပြန်သည်က၊ မတိုးဘဲရှောင်ရမည့်တောသည် ဆူးတော ချုံတော မဟုတ်၊ မဖွံ့ဖြိုး မတိုးတက်သော တောအရပ် တောရွာဒေသ လည်းမဟုတ်၊ ဟိုးအဝီစိသို့တိုင် နစ်မြုပ်နေကြသည့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန စသော ကိလေသာတွေ ရုန်း ကန်ဖယ်ရှား မရနိုင်လောက်အောင် ထိ ထူပြောပိတ်ဆို့နေသည့် ကိလေသာတောကြီးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

မစုတ်မပြုရန် အဖေသတိပေးသော (ပုဆိုး)မှာလည်း မိမိဘဝလောက် လောကုတ် အကျိုးမယုတ်ရလေအောင် အကာအကွယ်ပေးနိုင်သည့် (သီလ)ကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု သိရှိလာ ခဲ့ပြန်ပါသည်။

ယခုအသက်အရွယ်တွင် ကြည့်သောအမြင်၊ တွေးသော အသိများသည် ကျွန်တော့်အား ချက်ချင်း လက်ငင်းအကျိုးပြုပါသည်။ သောက်သောက်စားစားဘဝကို စွန့်နိုင်ခဲ့ပြီ။ အသက် ပျောက်မှာကြောက်လို့ပဲ မသောက်မသောက်၊ ပုဆိုးပေါက်မှာစိုးလို့ပဲ မသောက်မသောက်၊ တတိယအရွယ်ရောက် ကျွန်တော်သည် မိမိကိုယ်မိမိ နောက် ပွဲအတွက် အသင့်ပြင်ဆင်နေသည် ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိရသည် တော့ အမှန်ပါ။

တန်ဖိုးသိအောင် ကြည့်တတ်မြင်တတ်ကြပါစေ။

ပေါ်ပြူလာဂျာနယ်

အောက်တိုဘာလ ၉ ရက်၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်။

*

အဖေအိမ်က အပြန်မှာ...

အဖေအိမ်ကို ကျုပ်လာခဲ့စဉ်တုန်းက ဒေါမနဿ စိတ် စေတသိက်တွေ ကျုပ်ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေကြလို့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာရော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာပါ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ဗရပွ ရရှိခံစားနေခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဘဝကြီးကိုလည်း တန်ဖိုးမဲ့ဘဝ၊ ခွန်အားမဲ့ဘဝကြီးလို့ပဲ ခံယူထားမိခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အဖေအိမ်ကအပြန်မှာ...။

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အထူးကုဆေးရုံကြီးမှာ ကျုပ်ခံစားနေခဲ့ရတဲ့ ရောဂါဖိစီးမှုတွေကို အမြစ်မကျန်အောင် ကု သမှုခံယူခဲ့ပြီး ရောဂါဘယ ကင်းရှင်းစွာနဲ့ ဆေးရုံက အပြီးဆင်းလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လိုလို။

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ပင်လယ်ထဲမှာ လှိုင်းဒဏ်၊ လေဒဏ်၊ ရေဒဏ်၊ ရာသီဥတုဒဏ်တွေကို နှစ်ရှည်လများ ရင် ဆိုင်ခံစားနေခဲ့ရပြီး ကြံ့ခိုင်မှုတွေ ချွတ်ခြုံကျလာခဲ့ရလို့ သင်္ဘောကျင်းမှာ ဒေါက်တင် ပြုပြင်မွမ်းမံမှုတွေကို အပြီးတိုင် ခံယူခဲ့ရာက တောင့်တင်းခိုင်မာခြင်း စွမ်းအားတွေ အပြည့်နဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ထက်မှာ ပြန်လည်ကျက်စားခွင့်ရလာတဲ့ သင်္ဘောကြီးလိုလို။

ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကြီးမားတဲ့ ယာဉ်တိုက်မှုကြီးနဲ့ ကြုံခဲ့ရပြီး ကားဝပ်ရှော့ထဲမှာ အင်ဂျင်ပိုင်း၊ ဘော်ဒီပိုင်း၊ ဖရိန်ကစ တစ်စစီဖြုတ်ပြီးမှ ပကတိ တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့အထိ စနစ်တကျပြုပြင်ပြီး ကားအရောင်အသွေးကအစ သစ်လွင်တောက်ပနေအောင် အခြယ်အသ အပြုအပြင်ခံလာခဲ့ရပြီး နိုင်လွန်ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်ကို ဝင့်ထည်စွာ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာရတဲ့ မော်တော်ကားလိုလို။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်အဖေ အိမ်ကိုလာခဲ့စဉ်က ကျုပ်ရဲ့

ဟဒယနှလုံးအိမ်မှာ သောကနဲ့ ဒေါမနဿတွေသာ ပါလာကြတာပါ။ အခု
အဖေအိမ်က အပြန်မှာ ကျုပ်တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ကြီး သယ်ဆောင်သွားတာကတော့
ပီတိသော မနဿနဲ့ ကျုပ်ဘဝ ရှေ့ရေးဘဝ ခရီးလမ်းတစ်လျှောက် အတွက်
ရိက္ခာတွေ အာဟာရတွေပါ။

*

ကျုပ် အဖေအိမ်ကို လာခဲ့ရခြင်းအကြောင်းရင်းကို ကျုပ်

အထူးစာဖွဲ့ပြနေစရာ လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ ဒီကနေ့ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း
မိမိအတွက်ဖြစ်စေ၊ မိသားစုအတွက်ဖြစ်စေ၊ စားဝတ်နေရေးအတွက်ဖြစ်စေ၊
ရုံးဌာနအသီး သီးနဲ့ လုပ်ငန်းခွင်အသီးသီးတို့မှာ ဝင်ရောက်
လုပ်ကိုင်နေကြရသူတွေချည်းဖြစ်လို့ မိမိတို့ဌာနရဲ့ အထက်လူဆိုးဆိုး၊ လုပ်ငန်းရှင်
ရိုင်းရိုင်း တွေနဲ့ တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါတော့ဖြင့် ကြုံတွေ့ဖူးကြသူတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီ
နေရာမှာ ကိုယ် ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်အရိုင်းအစိုင်း(ငွေရှင်)မျိုးနဲ့ တွေ့ပြီလားဆိုမှဖြင့်
သူ့အလုပ်က ထွက်နိုင်ရင်ထွက်၊ မထွက်နိုင်သေးသ ဤ ကတော့ ငါ့စကားနားရ သူ
(ငွေရှင်)ပြောသမျှ ခံပေတော့။ ခံစားဖူးသူတွေ... ဒီမျှပြောရုံနဲ့ သိပြီလို့ ကျုပ် ယုံ
တယ်။

အခု ကျုပ်တို့ရဲ့လုပ်ငန်းရှင်က လူငယ်လေးပါပဲ။ အသက်ငယ်လို့
လူငယ်လို့ပြောရပေမယ့် ဘုန်းက မငယ်ဘူး(ငွေတွေရှိတော့) ဘုန်းကြီးတယ်။
မာနကြီးတယ်။ အတ္တကြီးတယ်။ လောဘကြီး တယ်။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ သူ
လျှောက်လုပ်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှ နည်းမှတ်လို့။ အစုရှယ်ယာ ဝင်ထားတဲ့
လုပ်ငန်းတွေတောင်မှ ပါသေးပါတယ် ဆိုပဲ။

တကယ်ပါ ကျုပ်သူ့ကို မလိုစိတ် လုံးဝမရှိပါဘူး။ သစ္စာဆိုရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ဆက်ဆံ တာကိုတော့ ကျုပ် သိပ်ခံစားရတယ်။ အမှန်တကယ် ပြောကြစတမ်း ဆိုရင် သူပိုင်တဲ့ ဒီလုပ်ငန်းအပေါ်မှာ သူ့ထက် (ပိုင်ရှင်ထက်) ကျုပ်တို့က ပိုအလေး ထားတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကြီး တိုးတက်မှုကို လိုလားတယ်။ ယိမ်းယိုင်မှာ ပျက်စီး သွားမှာကို ပိုစိုးရိမ်ပါတယ်။

အဲဒါ မှန်သောစကားပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ သူက ဒီလုပ်ငန်းပျက်သွားရင် ရပ်သွားရင် လုပ်စရာ လုပ် ငန်းတွေ သူ့လက်ထဲမှာ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ ငွေတွေ ရှိသေးတယ်လေ။ ကျုပ်တို့လို အိမ်ထောင်တာဝန် ထမ်းနေရတဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးတွေဆိုတာက ဒီလုပ်ငန်းရပ်လို့ အခြားလုပ်ငန်း ရုတ်တရက် ရှာမရလို့ကတော့ သွားပြီ။ သားသမီးတွေရဲ့ ကျောင်းစရိတ်၊ နေ့စဉ်အိမ်သုံးစရိတ်တွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။

ဒါပေါ့... ဒါပေါ့၊ ဒါတွေကြောင့် ကျုပ်မှာ သူပြောသမျှ ဆိုသမျှ ငါ့စကားနွားရ တစ်ဖက်စောင်းနင်း အသက် အရွယ်နဲ့မမျှ ကြီးကျယ်နေတာတွေကို ခံနေရတာ ပေါ့။ ကျုပ်နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဦးသာဇံနဲ့ ဦးမျိုးအောင်ကြီးတို့ဆိုရင် ပိုဆိုးတာပေါ့။ အသက်တွေက ကျုပ်တို့အလုပ်ရှင်ရဲ့ အဖေထက်တောင် ကြီးသေးတာ။ အဲလို အသက်ကြီးကုန်ကြလို့ လူငယ်တွေလို ဟိုအလုပ်ပြောင်း ဒီအလုပ်ကူးလည်း မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် သခင်လေး ပြုသမျှ နု နေရှာကြရတာ ။

ကျုပ်တို့ ငွေရှင်လေးကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်မျက်စိထဲမှာ မြင် မြင်နေမိတာကတော့ ကျုပ်တို့ ရွာမှာနေတုန်းက ကျွဲကြီးတွေ နွားကြီးတွေကို ကြိမ်တုတ်ကလေးကိုင်ပြီး ရိုက်လိုက် ဆူလိုက် ဆဲလိုက် လုပ်နေတဲ့ (ကျွဲ) နွားကျောင်း သားပေါက်စလေးကိုပေါ့။ ခုလည်း ကျုပ်တို့ငွေရှင်လေး လက်ထဲမှာ ကြိမ်တုတ်နဲ့တူတဲ့ (ငွေတွေ) ကိုင်ထားတယ် လေ။

ကျုပ် အဖေအိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရသမျှ

(ငွေရှင်လေးနဲ့ ပတ်သက်သမျှ) ဂါရဝတရား ကင်းမဲ့ပုံ၊ စိတ်ထဲမထင်လျှင် ဘာကိုမှမထောက် မောက်မာပုံ၊ မာနကြီးပုံ၊ အတ္တကြီးပုံ၊ လောဘကြီးပုံ အကုန်ကို ရင်ဖွင့်တိုင်တည်ပစ်လိုက်တယ်။

ကျုပ်စကားဆုံးတာနဲ့ အဖေက ကျုပ်နဲ့ ထိုင်နေရာကနေ သူ့အိပ်ခန်းဆီကို ထသွား လိုက်တယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ အဖေ့ကို အားရအောင်ပြောပြလိုက်ရလို့ ပေါ့သလိုလို ရှိပေမယ့် အဖေ့ဆီက ထင်မြင်ယူဆချက်နဲ့ ဖြေသိမ့်မှု တွေကို မကြားရသေးတော့ အလိုမပြည့်သေးဘူးပေါ့။ အဲဒီ တုန်းမှာ အဖေသူ့အိပ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာလို့ ငဲ့ ကြည့်လိုက်တော့ အဖေ့လက်ထဲမှာ အဖေတို့ အဘိုးရဲ့ ဓားကြီး။

ကျုပ်စကားကြောင့် အဖေခံပြင်းပြီး “ဓား”ကို ပြေးဆွဲတဲ့အထိ ခံစားသွားရတယ်လို့ ထင်ရအောင်လည်း အဖေ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဒေါသအရိပ်အရောင်ဆိုတာ လုံးဝမရှိ၊ အဖေအခန်းထဲက ထွက်လာပုံကို ကြည့်။ ဓားကိုင်လာပုံနဲ့ မတူဘဲ စိပ်ပုတီးကိုင်ထွက်လာတဲ့ သူတော်စင် တစ်ယောက်နဲ့ပဲ တူနေသေးတယ်။ ကျုပ်နားရောက်တော့မှ ဓားအိမ် က ဓားကို အသာအယာ ဆွဲထုတ်ရင်းက...

“ဟောဒီဓားဟာ တို့အဘိုး သီပေါမင်းလက်ထက် မြင်းတပ်မှာ အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ကိုင်ခဲ့တဲ့ ဓားဆိုတာ မင်း တို့ကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ”

ကျုပ်တို့ရဲ့ ငွေရှင်လေးကို အဖေက ဒီဓားနဲ့များ ခုတ်ခိုင်းမလို့လားလို့ ထင်ရမလိုလို၊ ဒါပေမဲ့ အဖေ့ဆီက ဒီလိုအကြံမျိုး၊ ဒီလိုအပြုအမူမျိုး ဘယ်လိုမှ ပေးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို သိနေပြန်တော့ အဖေဘာဆက်ပြောမှာလဲ ဆိုပြီးပဲ အဖေ့ကို ကြည့်နေလိုက်တယ်။

“ငါက ဓားနဲ့ ပတ်သက်လို့ သားငါးဟင်းလျာကိုတောင် ခုတ်ဖူး ထစ်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဟောဒီဓားရဲ့ အစွမ်းကို ပြမယ်လား..

လိုက်ခဲ့”

အဖေက ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး ရွှေကနေ ယောဂီတစ်ယောက်အမှတ်နဲ့ စကြိန်လျှောက်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ ရွှေက လျှောက်သွားတယ်။ ခုထိ အဖေ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ဘာတွေလုပ်နေတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်လုံးဝစဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး။ ခြံထောင့်က ငှက်ပျောပင်ရံနားကို ရောက်တဲ့ အခါမှာတော့ ပေါင်လုံးလောက်ရှိတဲ့ ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်ကို အဖေက သူ့လက်ထဲက ဓားနဲ့လွှဲပြီး ပိုင်းချလိုက်တယ်။ ငှက်ပျောပင်က တိခနဲပြတ်ကျ မသွားပေမယ့် လက်နှစ်လုံး လောက်သာ ကျန်ခဲ့တဲ့အထိ ဓားကနစ်ဝင်သွားလေ တော့ အဖေ့ဓား နှုတ်လိုက်တာနဲ့ အိပြီးလဲကျသွားတယ်။ ဒီတော့မှ အဖေက ကျုပ်ရှေ့ကို ဓားယူလာပြီး လေအေးကလေးနဲ့ စကားဆိုတယ်။

“ခုချိန်ထိ မသွေးမသဘဲထားတဲ့ ဟောဒီဓားက ထက်နေတုန်းပဲ တွေ့လား။ ဒီဓား မူလပုံစံအနေအထားက ခုလို ထက်မြက်တဲ့ ဓားကောင်းတစ်လက် မဟုတ်ဘူးကွ။ မူလက ဓားမဟုတ်ဘူး။ ဘာမှခုတ်ထစ်မရသေးတဲ့ သံ ချောင်း”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီ သံချောင်းကို မီးထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်ဖုတ်ပြီးတော့ ပေပေါ်တင် တူနဲ့ အထပ်ထပ် အခါခါ မရပ်မ နား ထုလို့ ရိုက်လို့ ဟောဒီလို ဓားပုံစံပေါ်ပြီး ဓားဘဝရောက်လာခဲ့ရတာ ”

အဖေ စကား ခုလိုစလိုက်မှပဲ ကျုပ် အဖေ ဘာကိုဆိုလိုတယ် ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလာတယ်။ အဖေက ကျုပ်ထင်ထားတဲ့အတိုင်း သူ့လုပ်ရပ်ကို စကားနဲ့ အကောင်အထည် ရုပ်လုံးဖော်လိုက်တယ်။

“ဒီဓားဟာလည်း သံပဲကွ။ သူ့ကို မီးဖုတ်ပြီးမှ ထုကြရိုက်ကြ၊ ထုတာ ရိုက်တာကို အားပေးတဲ့ ပေတို့ တူတို့ ဆိုတာတွေဟာလည်း ဓားနဲ့ အမျိုးအစားတူကြတဲ့ သံထည်ပစ္စည်းတွေပဲ၊ သံ သံချင်း ထုကြ ရိုက်ကြရာက ဓား ကောင်းတစ်လက် ဖြစ်လာရသလိုပဲပေါ့ ငါ့သားရယ်”

“အခု မင်းတို့ကို နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောနေဆိုနေ ထုနှက်နေကြတာလည်း လူတွေပဲ မဟုတ်လား” ကျုပ် အဖေ့ဆိုစကားအရ ကျုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမယ်၊ ဘယ်လို ခံယူချက်ထား ရမယ်ဆိုတာကို စိတ်ထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး သဘောပေါက် နားလည် လိုက်ပြီလေ။ ဓားကောင်းတစ်လက်ဖြစ်လာနိုင်ဖို့ အထုအထောင်းတော့ ခံရဦးမှာပေါ့။

ကျုပ်အဖေရဲ့ ဆုံးမသွန်သင်မှုတွေကို ကြည်ကြည်လင်လင်သဘောပေါက် နားလည်သွား တဲ့ အခါမှာတော့ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ အပျော်တမ်းအနေအထား ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက် မစဉ်းစားဘဲ မောက်မောက်မာမာ ရင့်ရင့်သီးသီး ဆက်ဆံပြောဆိုနေတဲ့ ငွေရှင်လေးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘယ်ဥပဒေက ဒီငွေရှင်လေးရဲ့ လက်အောက်မှာ ရာသက်ပန် ထာဝရနေသွားမယ်လို့ စီ ရင်ချက်ချ သတ်မှတ်ထားတာမှ မဟုတ်တာဘဲနော့။

ကျုပ်တို့က ထာဝရနေချင်လှချည့်ရဲ့လို့ ငိုယိုနေကြလို့ကော ဒီငွေရှင်လေးဟာ ဘာသားနဲ့ ထုထားတဲ့ လူသားမို့လဲ။ မတည်မြဲတဲ့ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ပျက် ဓမ္မလမ်းကြောင်းပေါ် ရှင်သန်နေရတဲ့ လူသားလေးပဲမဟုတ် လား။ အဓိကအကျဆုံးက အထုအထောင်းခံရတဲ့ကြားက မိမိဟာ ဓားကောင်းတစ်လက် ဖြစ်လာဖို့ အဓိကပါပဲ။

ကျုပ် အဖေ့လက်ထဲက ဓားကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အဖေ့ခုတ်လှဲလို့ ငုတ်တုတ်ကျန်နေခဲ့တဲ့ ငှက်ပျောပင်ငုတ်ကို ကျုပ်ရဲ့ လူငယ်အားကို အပြည့်သုံးပြီး လွှဲခုတ်ချလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ငှက်ပျောပင် ငုတ်ဟာ တိခနဲပြတ်ပြီး လွင့်စင်ကျသွားတယ်။

ကျုပ်အခု အဖေ့အိမ်က ပြန်အလာမှာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ရောဂါဘယ ကင်းစွာနဲ့ ဆေးရုံက အပြီးဆင်းလာရတဲ့ လူရဲ့ ပီတိ၊ သဘောကျင်းမှာ တစ်စီးလုံးကို

ဒေါက်တင်ပြုပြင်ပြီးလို့ ပင်လယ်ပြင်မှာ ပြန်လည် ကျက်စားခွင့်ရ လာတဲ့
သဘောကြီးလိုလို။

ကားဝပ်ရှေ့မှာ မိမိရရှိထားတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို
ဘက်စုံမွမ်းမံအပြီး နိုင်လွန် ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာ
ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်မောင်းနှင်သွားလာနေတဲ့ မော်တော်ကားကြီး လိုလို
ခွန်အားတွေအပြည့်နဲ့ တက်ကြွလန်းဆန်း နေရပါတယ်...ဆို။

ဇူလိုင်လ ၁ ရက်၊ ၂၀၀၇ ခုနှစ်

အချစ်ဂျာနယ် (အတွဲ ၅၊ အမှတ် ၁၇)

*